

Орган учнівського самоврядування ВПУ №25

25 плюс

Ключем до знань
відкривемо майбутнє

Лютий 2009р.
№5

БУДНІ
І СВЯТА

УЧНІВСЬКОЇ
РЕСПУБЛІКИ

“МАЙБУТТЯ
ПОДІЛЛЯ”

ЩАСТЯ

ВАМ –

НЕОЗОРОВО!

Лютий по праву можна назвати чоловічим місяцем (так само, як березень сприймається всіма як місяць жінки). Святий Валентин показав приклад чисто чоловічого вчинку і приклад справжнього кохання. Воїни-афганці мужньо пройшли жорстоке випробування війною, ставши взірцями чесного виконання громадянського обов'язку, стійкості та сили духу. А день захисника Вітчизни є святом усіх чоловіків, бо кожен є чи має бути захисником своєї сім'ї, надійною опорою для тих, кого ми відносимо до слабшої половини людства.

Та навіть у календарних святах чоловік і жінка – поряд. Лютий, передаючи естафету березню, спрямовує всі погляди на жінку. І хоч у березні одне жіноче свято, воно бере надовго у свій полон – може, аж до наступного березня.

Тож, погодьтесь, що чоловіки й жінки, юнаки й дівчата по праву приймають вітання майже одночасно. Зичимо всім любові. Жінку без любові взагалі уявити не можна. В любові її сила! Не забуваймо, що жінка, яка ростить дитину, плакає майбутнє людства. А сильна половина дбає, аби вона робила це в найкращих умовах, аби повністю віддавалася цій благородній місії. Тоді жінки розуміють, що, «доглядаючи за коліскою дитини, формуючи ігри її дитинства, навчаючи її уста промовляти, вони стають головними зодчими суспільства, що нарізаний камінь кладеться їхніми руками».

Усім, зазвичай, у дні свят бажають щастя, хоч знають, яким різним воно буває. Поет пояснив це так: «А щастьє, по-моему, просто, бывает разного роста: от кошки и до Казбека – в зависимости от человека». Наша редакційна колегія бажає всім стати саме такими людьми – щоби величчю свого духу, своєю людяністю сягати найвищих вершин. Тоді й щастя ваше розростеться до неозорості.

Редакційна колегія газети «25 плюс»

Спасибі за конкурс!

ЖЕСТ

Повертаюся додому після робочого дня. Втоплена. Думки перебивають одна одну: які покупки зробити, що на вечерю приготувати, як би ще й попрайти встигнути...

Ось наша «підземка» - царство квітів і сувенірів. Зайти б, помилуватися красою, та ніколи. Поспішаю...

Коли бачу: якийсь молодий чоловік з великим букетом білих ромашок у руках, вибіг по східцях з «підземки» й прямує до мене.

– Здравстуйте! – привітався.

– Здравстуйте, - відповідаю здивовано, бо не знаю цього чоловіка.

– Я хотів би подарувати Вам квіти.

Мені захопило дух.

– Дякую... Дякую... Але ж з якої нагоди?

– Просто так. Аби доставити приємність, подарувати Вам гарний настрій і щоб у Вашому житті складалося все якнайкраще!

– Широ дякую. І Вам того ж зичу.

Я пішла далі. Стан мій важко передати словами. В голові – жодної думки. А в душі – блаженство!

Захотілося оглянутися. Подалік за мною дві дівчини несли такий же букет блакитних ромашок. Вони сміялися одна до одної і теж оглядалися. Загадковий чоловік ішов по тротуару у протилежний бік. Мабуть, і в нього на душі було гарно.

Я несла букет, як скарб. Хоч на очах бриніли сльози, стримати посмішку не вдалося. Не знаю, що думали перехожі...

А ромашки ще довго-довго залишалися свіжими, справді дарували гарний настрій і нагадували мені, що я – жінка.

Уявіть же, як сонячно стало б на нашій землі від жіночих, дівочих усмішок, якби кожен чоловік, юнак хоч раз у рік спромігся на такий жест.

Т. Боднарук

Ми, зібравшись за чашкою чаю усією нашою редакційною колегією, тепло й дружно обговорюємо вихід чергового номера учнівського часопису «25 плюс». З піднесенням настроєм ділимося враженнями, з блиском в очах приймаємо схвальні відгуки директора, викладачів, працівників училища, учнів і батьків про газету. Вкотре перечитуємо оголошення в газеті «Подільські вісті» про національний конкурс преси навчальних закладів, в якому ми твердо вирішили брати участь і перемогти. Ця мета посилює наше прагнення професійно оволодівати журналістською справою.

Згадуємо початок навчального року, ідею створення нашої улюбленої тепер газети «25 Плюс». Мало хто тоді з нас уявляв, що собою являє журналістська діяльність. Я й сама випадково стала редактором часопису. Наші наставники легко й ненав'язливо допомогли швидко звійти в курс справи, організуватися, зібрати натхненний, творчий колектив. Перші дописи, статті, інтерв'ю викликали шквал відгуків. То був справжній триумф для кожного з нас. Тепер у нас з'явилися нові інтереси. Тепер ми іншими очима дивимося на людей і події – з погляду журналіста. Ми почали помічати дійсно цікаві, варті уваги речі й думати, як написати про них, щоб читач відкрив для себе часточку істини.

Журналістська справа стала для декого навіть сенсом життя. Тому взяти участь у конкурсі, з гордістю представивши нашу, з таким натхненням, великим бажанням і так старанно створену, газету – це справа честі. Дехто з нас зацікавився й Коледжем преси та телебачення в м. Миколаєві, на базі якого проводитиметься конкурс газет. Маємо бажання познайомитися з цим навчальним закладом ближче і, можливо, стати згодом його студентами. Перший крок для цього вже зроблений – наша газета. Якщо робота над часописом стільки відкрила нам нового, то навчання професії журналіста відкриє ще більше. Конкурс допомагає мріяти, сподіватися й бачити вже сьогодні в своїй уяві справді цікавий, такий загадковий, невідомий, таємничий світ, що відкриває нам журналістика.

Ольга Оріціна,
редактор часопису «25 плюс»

Республіканці живуть цікаво День пам'яті воїнів-афганців

160 тисячам наших земляків судилося пройти це жорстоке випробування – Афганську війну.

3383 з них повернулися додому в цинкових трунах, 12 тисяч залишилися інвалідами, понад 100 тисяч живуть і житимуть з невиліковними хворобами, 86 українських юнаків – у полоні, більшість з яких уже за плином часу можна вважати такими, що пропали безвісти.

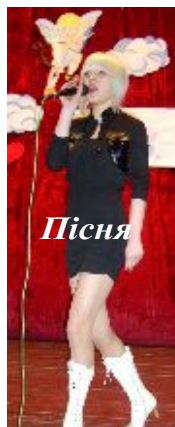
Учні вшанували працівників училища **О.В. Іщенка** та **Ю.А. Благочиннова** – учасників війни в Афганістані. Подаровані гвоздики горіли в руках «афганців» як вогні їхньої тривожної молодості. Печальний відгомін тієї важкої війни звучав у піснях, виконаних учнями.

В училищі відбулася лінійка пам'яті та вшанування воїнів-афганців

Ведучі свята

Закоханим – у подарунок

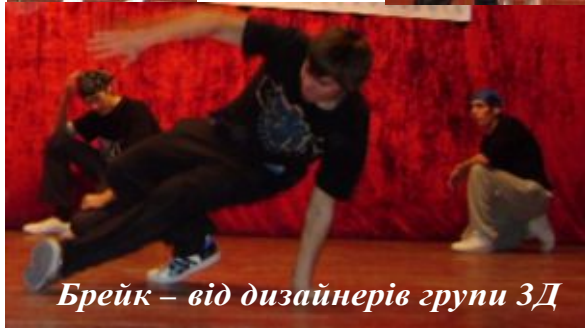
Пісня

Поезія

Танець

Брейк – від дизайнерів групи 3Д

Від наших кореспондентів:

Спорт

Спортивна епопея набирає обертів. Команди волейболістів працівників та учнів училища зіграли черговий матч. На цей раз перемогу здобули наставники. Дорослі раділи, як діти! Набираються азарту й футболісти, які проводять уже тренувальні ігри. Загорілися бажанням посуперничати з дорослими й учні-тенісисти та шахісти. Правда, здорово?! Тим часом відбулася міська Спартакіада з баскетболу серед команд професійно-технічних навчальних закладів міста. Баскетбольна команда дівчат нашого училища перемогла. І це закономірно, бо ми вміємо перемагати!

Дар'я Ацегейда

Профспілка

Відбувся семінар голів учнівських профкомів закладів ПТО Хмельниччини, організований Федерацією профспілок області. Ми дізналися про молодіжну політику профспілок, обмінялися досвідом роботи, розглянули питання організаційної роботи в первинному осередку, стали учасниками тренінгу та практичного заняття активістів учнівської профспілки. На семінарі розглядалися також питання перспективи розвитку системи ПТО, правової допомоги учнівським профспілкам, боротьби з негативними явищами в молодіжному середовищі.

Вероніка Гришук

Волонтери

Волонтерський загін училища, сформований на добровільних засадах з 12 учениць (13, 16 і 36 груп), налагодив контакт з персоналом будинку престарілих. Дівчата познайомилися з окремими мешканцями пансіонату, подарували їм образки з календарем релігійних свят, копії газетних матеріалів попереднього номера з закликом до участі у волонтерському русі. Мешканці будинку престарілих були безмежно раді спілкуванню з молоддю. Декому з них волонтери за їх проханням придбали ліки. З кожним днем наша дружба з мешканцями пансіонату міцнішатиме.

Марина Нікітішена

Шанована й любима

Галину Сергіївну Бас можна твердо вважати жінкою №1 ВПУ-25. Вона – перший заступник директора, тобто організовує навчальну діяльність в училищі. Галина Сергіївна – викладач-методист, відмінник освіти України, відзначена грамотами Міністерства освіти і науки України, нагороджена Знаком Всеукраїнської асоціації працівників ПТО “За вагомий внесок у розвиток професійної освіти”. Вона – візирець самовідданості в роботі. Її поважають і люблять як колеги, так і учні. Її внесок в успіх училища надзвичайно великий. Книга пошани училища немислима без постаті Галини Сергіївни Бас. Пропонуємо інтерв'ю цієї чудової жінки.

Трудівниця

65 років трудового стажу, 22 з них віддані училищу. Такий трудовий подвиг працівниці ВПУ №25 Ганни Петрівни Цветкової вартий уваги і шани

Галино Сергіївно, з якого часу працюєте в нашому училищі, відколи – на посаді заступника з навчальної роботи?

- Два десятиліття, майже з початку створення навчального закладу. Починала роботу викладачем математики, а через два роки мені запропонували посаду завуча. Так і працюю: навчаю учнів математиці й відповідаю за організацію навчального процесу в училищі.

А що важче: навчати учнів предмету чи організовувати навчальний процес у закладі?

- Учительська робота має свої труднощі, адміністративна – свої. Але якщо зважити ці труднощі на терезах, то, напевне, переважають усе ж управлінські. Якщо як учитель ти відповідаєш тільки за себе і своїх учнів, то як завуч ти несеш відповідальність за всіх педагогів та учнів училища. Проте, як на мене, без уміння відповідати в першу чергу за себе, за свої вчинки, свою роботу, людина не зуміє відповідати за інших. Тому вчіться нести відповідальність за всі свої слова та дії.

Чи допомагають Вам знання математики в житті?

- Аякже! Дуже допомагають. Математичні знання допомагають мені чітко організувати свою роботу, а загалом у житті – логічно мислити в будь-яких ситуаціях, усе робити, як кажуть, з розумом.

Як Ви вважаєте (тільки чесно!), нам у житті математика знадобиться?

- Не могу однозначно відповісти за кожного з вас. Проте переконана, що знання математики в житті не можуть бути зайвими. Та й взагалі, все, що людина пізнає, рано чи пізно стає в нагоді.

Якщо відверто, то з ким легше працювати: з нами, учнями, чи з педагогами?

- Виходячи не з об'єму роботи, а з моральних зусиль, то легше працювати з дорослими людьми, які вже добре усвідомлюють свої обов'язки й завдання. Учням, особливо підліткам, значно важче довести необхідність ставлення до навчання як до своєї праці, навчити самостійно оволодівати знаннями, які постійно оновлюються, аби бути затребуваними робітниками чи спеціалістами. Та й елементарні математичні положення важко розтлумачити учням, які не мають початкових знань і бажання надолужувати прогаяне або які просто лінуються слухати вчителя на уроці й чути його (бо ж можна слухати й не чути нічого).

Які ж тоді учні Вам подобаються?

- Кожен учень чимось цікавий, у чомусь відзначається. Тому кожен подобається по-своєму. Але, як кожен учитель, залюбки працюю з тими, хто прагне до знань, хто цікавиться предметом, хто сумнівається й намагається «докопатися» до істини.

Галино Сергіївно, ми, учні поважаємо Вас і любимо. Ваші колеги вважають Вас візирцем відповідального й сумлінного працівника. А які відзнаки Ви маєте за свою роботу?

- Є відзнаки. Я їм рахунок втратила. Але найважливіше для мене те, що прозвучало у запитанні першим – любов і повага учнів.

А що приємнішим є для Вас: бути жінкою і матір'ю чи вчителем і завучем?

- Мені здається, що сім'ю і роботу не варто так різко розділяти. Своє задоволення отримуєш і від одного, й від другого. Ці дві речі для жінки взаємозалежні. Їй потрібне визнання і там, і там. Хоча найбільше щастя дає жінці, безперечно, материнство.

Розкрийте нам таємницю: як вдається Вам залишатися такою молодою, енергійною й сучасною, маючи за плечима чималий життєвий досвід?

- Мене надихаєте ви, учні. Адже ви – це сама енергія, молодість. Щоб стільки років працювати в атмосфері молодості й не відчувати себе такою ж – неможливо. Тому й кажуть, що людині стільки років, наскільки вона себе відчуває.

Чи маєте якісь мрії, бажання?

- Хочеться, щоб побільше радості було в сім'ї і на роботі, щоб менше псувалися нерви, щоб могла дійти, достукатися до серця кожного.

Чого, наостанок, побажаєте учням?

- Найперше: закликаю всіх бути людьми! І, безперечно, зичу, аби кожен наш випускник знайшов гідну роботу, на яку поспішав би з радістю, знайшов своє місце в житті, реалізував усі свої здібності, мрії і плани.

Широ вдячна Вам Галино Сергіївно, за таке щире інтерв'ю. Здоров'я Вам, радості, удачі й любові!

У своїй сумочці Ганна Петрівна, як цінну реліквію чи як оберег, носить камінець з фундаменту рідного дому в далекій Росії, де вона отримала перші уроки праці, любові й добра. Життєві обставини склалися так, що в 1940 році п'ятнадцятирічна Ганна пішла на фельдшерсько-акушерські курси й почала такою юною свою трудову діяльність в евакогоспіталі, куди з початком війни потрапляли дуже важкі хворі й поранені. Кращих ліків, як тепле слово, як лагідна посмішка "сестрички", для них не було.

2 серпня 1945 року – дата незабуття для Ганни Петрівни. Це був день народження любові Іона та Ганни Цветкових, яку, наче коштовність, пронесли вони 50 років. Іон подарував їй букетик голубоких фіалок, які виростив сам. Ці букетики стали символом їхнього кохання на все життя. Для їхніх сина Михайла та дочки Людмили подружні стосунки батьків стали найкращим прикладом.

Доля привела Ганну Петрівну до Хмельницького і вже більше півстоліття місто є їй рідним і любим. Тут вона пройшла свій найбільший трудовий шлях. Працювала обліковцем на макаронній фабриці, у Товаристві Червоного Хреста. Закінчила кооперативний технікум. Два роки виконувала обов'язки бухгалтера в ПТУ № 10. А в 1987 році директор ВПУ №25 (тоді СПТУ) запропонував їй посаду головної бухгалтера. Вона працювала по 20 годин на добу. Робота для неї була перш за все. Коли пішов з життя її чоловік, друг і помічник, вона забувалася в роботі. І коли в день свого 78-ліття Ганна Петрівна втратила сина, то й тепер робота й колектив училища стали її ліками, її відрадою.

Ганна Петрівна – справжня трудівниця. Вона, 84-річна енергійна й миловидна жінка, продовжує працювати комірником у нашому училищі. Це справжня рекордсменка неймовірного працелюбства. 65 років трудового стажу! За цей період вона навіть по лікарняних листках «прогуляла» всього-на-всього, може, з півроку. Який повчальний приклад для всіх нас!

Життєвої енергії ж Вам, шановна наша трудівнице, ще на довгі-предовгі роки!

Інтерв'ювала:

Дар'я Ацегейда, наш кореспондент

*Галина Брошневська,
наш кореспондент*

Майстрині

Професій оператор комп'ютера, секретаря керівника та обліковця навчають нас майстри виробничого навчання – жінки. Про них можна сказати, що вони – молоді, енергійні й досвідчені, не дивлячись на молодість. Вони віддані нашому училищу і справі виховання молодого робітничого покоління. Крім того, що вони – професіонали, справжні майстрині, вони ще просто чудові жінки, з якими ученицям легко порозумітися.

Цікаво, однак, якої думки про наших майстринь їхній керівник – заступник директора з виробничого навчання та практичної підготовки?

Віталій Васильович Гуменюк погодився дати до газети невеличке інтерв'ю.

Віталію Васильовичу, що Ви можете загалом сказати про жіночий колектив майстрів в/н?

- Це, безперечно, прекрасний, дружний, висококваліфікований колектив, який постійно працює над самовдосконаленням і покращенням якості уроків виробничого навчання. Жіночий колектив – справді молодий, проте досвідчений. Більшість із них – наші колишні випускниці.

Хто саме є випускницями ВПУ-25?

- Це - Л.В. Пархомюк (Дрижал), Л.Д. Вох (Депутат), Г.О. Мельничук (Косар), Н.В. Яковчук (Навроцька), Л.В. Рожнятовська (Ванюкевич), І.С. Мельничук (Дячишин), Т.В. Коржан.

А хто з наших наставниць має найбільший досвід роботи?

- Тривалий час готували друкарок О.В. Настюк та О.В. Цюпак. Коли друкарські машинки перестали вивчати, ці майстри в/н освоїли комп'ютер і тепер професійно навчають учнів роботи з комп'ютером. Такі майстри, як Л.В. Пархомюк, О.В. Цюпак, Т.В. Коржан працюють понад 10 років, є магістрами, мають високу кваліфікацію.

Чи часто їхні учні перемагають у конкурсах фахової майстерності на рівні області?

- Так. Мені особисто приємно відзначити, що наші учні досить таки часто займали призові місця й перемогали на обласних конкурсах фахової майстерності. З 2001 по 2004 роки ми виборювали першість. У 2006 р. наші вихованці посіли II та III місця. У 2005 та 2007 рр. обласні конкурси з професії «Оператор комп'ютерного набору» не проводилися, а у 2008 р. наші учні знову ж таки зайняли I та II місця. Готували учнів до конкурсів герої цього інтерв'ю – жінки-майстри виробничого навчання.

А як ви ставитесь до того, що Ваші підлеглі стають молодими мамами?

- Материнство – це святе покликання кожної жінки. Ось на даний час у відпустці по догляду за дитиною перебувають майстри в/н Л.В. Рожнятовська та Л.А. Фурман. І. Є. Мельничук не так давно народила донечку. Т.В. Коржан готується стати матір'ю. Я впевнений, що вони в материнстві є і будуть такими ж відповідальними, як і на роботі.

Яким би Ви хотіли бачити свій колектив майстринь надалі?

- Хотів би бачити жінок щасливими, творчими, впевненими в завтрашньому дні, з радісними усмішками на обличчях. Хотів би, щоб вони щодня із задоволенням йшли на роботу, отримували достойний заробіток за свою нелегку працю.

Вдячна Віталію Васильовичу за гарні відгуки про жінок – майстрів виробничого навчання. Від імені учнів щиро вітаю наших прекрасних наставниць з жіночим святом. Бажаю щастя, любові й радості усім багатом! Нехай збуваються бажання в чудовий день – жіноче свято!

Вероніка Гришук,
наш кореспондент

Мої

Для нас на цьому світі найдорожчі люди – матері. Скільки ласки й доброти вони дарують нам у відповідь на наші витівки, докори, байдужість! А як наполегливо й неустанно любінені навчають нас любові, надії, віри – цих вічних цінностей, які є опорою в нашому житті, розвитку!

Матусі

Моя добра душею і серцем матуся Валентина Олександрівна виплекала чотирьох діточок – трьох красивих і ширих україночок та мужнього, сильного, розумного козака. З нашого народження вона, сама ще молода й недосвідчена, але з вродженим материнським талантом, віддавалася повністю нашому вихованню, всю душу вкладала в те, щоб ми знали і вміли все, що потрібно для життя, щоб любили працю й людей. Ночами, коли невичерпна дитяча енергія пробивалася навіть крізь сон, мама не змикала очей і наспівувала нам колискові. Сьогодні рідко хто може похвалитися, що пам'ятає матусині колискові, бо матері їх перестали чомусь співати. А ми пам'ятаємо і знаємо мамині колискові. Та ще більше запах у серце мамин голос – такий лагідний, такий чудовий, а мамина втома надавала йому неймовірної сердечності.

А руки... Так тепло згадувати їх. Зморені щоденною працею, вони залишалися м'якими й лагідними, так ніжно пестили нас по голівках, по щічках. Я люблю до бжеями мамині щирі й чисті, як небо, голубі очі. Люблю говорити їй ніжні слова, яких вона нас сама й навчила. Люблю, обнявши її ще стрункий стан, прихилити голову до теплих грудей, як у дитинстві, і вдвлятися в рідне мамине обличчя з такими милими зморщечками, таке усміхнене й добре.

Зараз я далеко від домівки, від любшої матусі, від її ласки, щирої посмішки. Кожна дитина, яка покидає дім, з часом розуміє, що найдорожчі скарби її залишаються там, у рідній оселі. І де б ви не були, мамина любов досяжна до вас.

Але я зрозуміла й інше: яке щастя, що в нашому гуртожитку працюють такі хороші люди, в основному – жінки, які частково замінюють нам наших батьків. Маючи свої сім'ї, наші вихователі не шкодують тепла і для нас, допомагають нам звикнути до думки, що мами нема поряд, навчають нас, як і матері, життєвих навичок, які так потрібні в самостійному житті. Не кривлячи душею, ми з легкістю можемо замінити слово «вихователі» на слово «батьки». Так само по-материнськи ставляться до нас жінки-чергові гуртожитку. Вони застерігають нас бути обережними в побуті, переживають за нас, коли ми хворіємо чи стикаємося з якимись проблемами. Як не дивно, але вони знають усіх нас на ім'я, вболівають навіть за наше особисте. А в бібліотеці училища, яка, на щастя, розташована в гуртожитку, ми знаходимо не тільки необхідну інформацію для навчання, а й слова розуміння та підтримки, поради не лише навчальні, а й життєві. Тут ми можемо відпочити душею.

Всі наші «гуртожитські мами» заслуговують щирої вдячності, глибокої шани за розуміння, старання, за їхні зіпсовані нерви та неспокій. Не забуваймо ж і їх вітати у свята і в будні, ставитися до них по-дочірньому й по-синівськи (вони ж бо ставляться до нас по-материнськи).

Мою любов рідну матусю й моїх «гуртожитських матусь» щиро вітаю з безрезним жіночим святом. Хай у ваших душах веселково цвітуть квіти радості. А людська доброта хай прибуває до вас океаном, і щастя падає на вас, як дощ у грозову днину. Хай сонце осяває життя ваше так, щоб воно завжди буяло, наче весняний день.

Галина Брошневська,
наш кореспондент

Наші будні і свята

Учнівська праця - творча

Тиждень суспільно-гуманітарних дисциплін

Брейн-ринг – улюблена гра ерудитів

«Ми працюємо любимо, що в творчість перейшла» - під таким гаслом готували учні разом з викладачами тиждень суспільно-гуманітарних дисциплін.

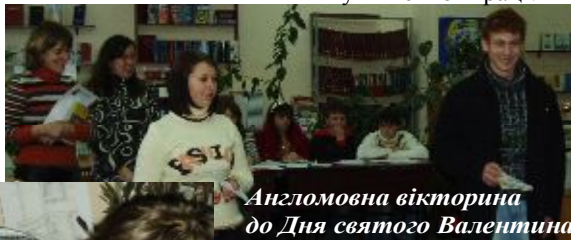

Змагаються «Розумники» і «Всезнайки»

Відкрився тиждень презентацією тематичних стінних газет з предметів суспільно-гуманітарного циклу, які учні готували з неабияким натхненням і творчим запалом. А виставка учнівських творчих робіт тільки підтвердила те, що багато наших учнів серйозно та з цікавістю ставляться до своєї учнівської праці.

«Валентинки» – англійською мовою

Англомова вікторина до Дня святого Валентина

Традиційно в тижнях професій і дисциплін учні найбільше люблять конкурсні, змагальні заходи. Так, конкурс ерудитів, що проводився у формі брейн-рингу, показав, що обидві команди («Розумники» і Всезнайки») зібрали здібних учнів.

А найбільшу активність проявили: Катерина Орлова, Дар'я Агеєйда, Ольга Оріщина, Юлія Киндюк, Віктор Койда, Тетяна Ковтонюк.

Незабутнім залишиться для учнів і суперництво з англійської мови. Знання іноземної мови вони демонстрували у вікторині та в різних практичних завданнях (як, наприклад, виготовлення «валентинок» з англомовними написами, вітаннями, освідченнями). У цьому суперництві найкраще проявили себе Ольга Мазур, Олена Коваленко, Роман Собко, Олена Горностай, Віталій Трохимчик, Артур Скиць. Солодкі призи стали заключним акордом творчого учнівського тижня.

М.М. Бойко,
викладач,
голова методичної комісії
суспільно-гуманітарних дисциплін

Ініціатори добрих справ

Більшість учнів, які мешкають у гуртожитку, дуже швидко звикають до думки, що це їхній, хай і тимчасовий, але дім. А в домі має бути затишно, бо тут ти відпочиваєш від буденних клопотів.

Прикро, що окремі учні цього не розуміють і псуєть меблі, захарачують приміщення. Зате як приємно, коли юні мешканці гуртожитку проявляють добрі ініціативи щодо облаштування свого помешкання. І ще більш приємно, коли такі ініціативи надходять від хлопців.

Так, другокурсники-дизайнери Максим Щербина (кімната 386) і Вадим Рудий (кімната 387) вирішили поліпшити інтер'єр коридору, задекорували стіну між їхніми кімнатами малюнком.

Безмежно рада за своїх вихованців, я звернулася до завідувача гуртожитку за дозволом і підтримкою. Валерій Миколайович Васюра того ж таки дня видав хлопцям необхідні матеріали («сніжку» й «колорекс»). Максим і Вадим захоплено взялися за роботу. Що нафантазували собі наші дизайнери, те й намалювали, викликавши неабиякий інтерес в інших учнів. Хлопці з 6 поверху хоч не вміють малювати, зате майстровиті. Олександр Петров та Олексій Ярошук (кімната 462) відремонтували входні двері. Всім поверхом зібрали певні кошти, закупили картини і штучні квіти, щоб оздобити коридори по-своєму. Олександр Матвійчук, Богдан Краснюк та Олексій Ярошук вправно й зі смаком розвішали на стінах придбані картини й вазони. Хотілося, аби добрі справи стали характерними для всіх мешканців гуртожиткової домівки.

Н.І. Обертюк,
вихователь гуртожитку

Гуртожиток – наша домівка

Затишок – власноруч

Проблема!

Перейнятися... Зрозуміти... Допомогти...

У кожного з нас вистачає проблем, а в кризові періоди життя – тим наче. Але бувають випадки, коли без розуміння й допомоги оточуючих людини важко справитися з проблемою. Тому кожен із нас, взаємно, має бути дуже уважним до тих, хто поруч. Можне, саме ви зможете знайти вихід із скрутної ситуації, посприєте вирішенню проблеми.

Ми в своєму учнівському середовищі, звичайно, швидше помічаємо, коли в когось «щось не так», проте не завжди спроможні цьому зарадити без втручання дорослих. Та оскільки наш комітет захисту особистості покликаний звертати увагу на негаразди й намагатися якось владнати ситуацію,

звертаємось до всіх небайдужих: «Ми – одна сім'я, а тому взаєморозуміння і взаємопідтримка мають бути притаманні училищному колективу.

Огляньтесь навколо – і ви побачите, що завжди енергійний, активний учень раптом ходить засмучений і, можливо, не чує, про що говорить учитель на занятті, бо свою думку думає. А то сяде десь у куточку й горгає газету з оголошеннями. Якщо уважно придивитися, то його цікавить рубрика «Робота». Виявляється, що його батьки втратили роботу. І тепер у пошуках роботи не тільки самі батьки, а й діти. Якщо цей учень почне пропускати заняття, то він заробляє десь гроші, аби допомогти батькам утримувати велику сім'ю.

А ось ця учениця зовні наче й не проявляє свої почуття. Така ж наполеглива, відповідальна й енергійна. І тільки близькі подруги знають, як важко їй доводиться. Щойно пережила втрату рідної людини – батька, як друга біда не забарилася: сестру потрібно оперувати. І знову та ж проблема: кошти. А ще, безперечно, моральна підтримка.

Гурт учнів, які мешкають у гуртожитку, схвиловані: як «дотягти» до кінця тижня (і гроші, і харчі закінчилися). Якщо приїжджаєш з дому в неділю, то ще до вечора більшість домашніх припасів піде. А якщо їхати в понеділок, то не завжди встигнеш на лінійку і потім мушиш вислуховувати зауваження. Хоча учням не зрозуміло, навіщо потрібна лінійка ще і в понеділок (вистачило б однієї – в п'ятницю). Яка інформація з'являється за вихідні?

Нерідко трапляються ситуації, коли хворіють учні (підвищена температура або гострий біль), а медсестри нема на місці, бо графік її роботи не вдало продуманий.

Учні, які виходять на виробничу практику журяться, де знайти місце практики, якщо тільки й чуєш про скорочення працюючих, а то й закриття підприємств. Кому потрібно в цій ситуації, опікуватися учнями-практикантами (тим більше – оплачувати їхню роботу)? Як зарадити цьому?

Існує й проблема з харчуванням учнів. Звісно, що самостійно ми це питання не вирішимо. Треба його глибоко вивчити, проаналізувати й знайти можливості для його вирішення на користь учнів.

Учні теж мають знати, що наодинці важко боротися з труднощами. Тож не бійтеся поділитися своїми думками, переживаннями з ближніми. Хтось зараз допоможе тобі, а завтра – ти комусь. Ми ж-бо справді – одна сім'я.

**Комітет захисту особистості
Парламенту УПР**

Від редакції: В житті не буває все гладко. Тому давайте не будемо боятися зізнаватися в негараздах, а разом виправлятимемо ситуацію. Звертайтеся до газети або ж до Комітету захисту особистості.

УЧИЛИЩЕ І ПІСНЯ

НАС ЗДРУЖИЛИ

Ми – прості, доброзичливі дівчата з відкритими душами, ясними думками, дзвінками голосами та безкраїми мріями. Ми – дві подружки-вокалістки, або просто подружки-мрійниці, які не бажають ніколи розлучатися й завжди перебувати в стихії мрійливої, грайливої, ніжної, доброї і веселої пісні.

На першій репетиції в училищі ми познайомилися, вперше заспівали разом і зрозуміли, що музика й справді нас поєднала, як співається у відомій пісні.

Як потім виявилось, ми обидві – з Черновецького краю і живемо не так уже й далеко одна від одної, проте ніколи не зустрічалися й не підозрювали, що училище та пісня нас так зріднять.

Ми раді, що з перших днів в училищі змогли проявити свої здібності, що нас помітили, що маємо такого чудового й талановитого пісенного учителя Станіслава Петровича.

Пісня дає нам натхнення й до освоєння обраної професії. Хоча, як на мене, то аж ніяк не варто розділяти навчання (що є нашим прямим обов'язком), наш захоплення, нашу дружбу. Адже тільки все разом – це життя, багатогранне, різноманітне, повноцінне.

Отож, і я, і моя подружка Мирослава Присяжна, й інші мої друзі – учасники художньої самодіяльності училища, й надалі радуватимемо вас своїми виступами, аби весело всім жилося, бо пісня справді творить й жити допомагає.

**Галина Брошневська,
наш кореспондент**

Умій володіти словом!

“Заговори, щоб я тебе побачив” – цей відомий вислів дуже яскраво підтверджує величезну роль культури мовлення в людських відносинах. У мові, як у дзеркалі, відображається людина. Тільки, на відміну від дзеркального відображення зовнішності людини, в мові ми бачимо її внутрішню сутність.

Нерідко вражає нерозуміння цієї аксіоми окремими людьми.

...За поріг училища вийшла група учениць. Симпатичні, сучасні дівчата. Але негода, напевне, зіпсувала їм настрої, бо почали між собою ганьбити природу з її погодою та такими словами, що училищні стіни ледве не посипалися від сорому. На моє зауваження зреагували ехидними посмішками, про щось перешіптуючись. Огидною стала після цього їхня фальшива краса. Бо ж справжня краса йде зсередини людини.

Цей випадок є, на жаль, типовим у нашому середовищі. Мовні «перли» можна почути на кожному кроці: і в коридорах училища, і в навчальних аудиторіях. Тому й здивувались, напевне, оті дівчата, коли почули зауваження щодо їхнього мовлення, бо ж якщо «можна» вживати нецензурну лексику в стінах навчального закладу, то поза стінами ніхто не заборонить.

А де ж внутрішня культура? Чому нема внутрішніх заборон, як це було споконвіків у наших предків? Чи це все результат незалежності й демократії, чи результат нашої байдужості («після нас – хоч потоп»)?

Хіба ж до цього ми йшли? Хіба це вкладали давні українці у своє побажання: “Дай Боже, щоб ти, сину, говорив, як по зорях читав!”? Хіба ніхто не вчив тебе, юначе чи дівчино, відповідальності за мовлене слово? А чи не вмієш ти вибачитися, як це робили завжди наші діди: “Вибачайте на сім слові!”? Невже не доходить тобі, друже, що твій інтелект, ерудованість, краса, пиха й таке інше нічого не варті без культури мовлення, яка виражає твою внутрішню культуру?

Вміння володіти словом повинен розвивати в собі кожен, хто поважає себе, оточуючих, свій народ, свою державу. Недарма й вислів “Заговори, щоб я тебе побачив” прийшов до нас із прадавніх часів і мандруватиме далі доти, доки існуватиме людство й мова людська.

Т. Боднарчук

Мирослава Присяжна

Присвячую матері

Добре, коли дівчина якнайраніше відчула святість своєї любові до матері. Адже материнська доля чекає і її. Дай Боже, щоб вона була щасливою!

Моя мама Алла Миколаївна – дуже гарна людина. Вона має багато друзів і завжди готова прийти на допомогу кожному. Вона – енергійна, активна, бадьора, з почуттям гумору, постійно в роботі. При цьому мама дуже уважна до мене й мого молодшого брата: помічає кожну зміну настрою чи стану, радіє за нас і переживає.

Мама не займається нашим вихованням спеціально. Її педагогіка дуже проста: сама живе за совістю, з Богом у серці, з любов'ю до людей. Мама не читає мені повчальних нотацій, як це роблять найчастіше матері. Вона не вчила мене поважати старших, а робила і робить це постійно. Мама огорнула теплом і турботою нашу бабусю так, що й ми не можемо не поділитися своїм теплом. Вона не говорить високих слів, зате ми бачимо її високі вчинки.

Кажуть, матері невсипущі. Це правда і в прямому і в переносному значенні слова. Коли я лягаю спати – мама ще не спить, коли прокидаюся – мама вже не спить. Що я можу зробити для своєї мами? Добре вчитися і жити так, щоб вона ніколи не червоніла за мене, щоб її лагідні очі не засмучувалися. Хочу щоб і моє материнство було освячене такою ж любов'ю.

Мамо, тобі присвячую ці поетичні рядки.

Мама – це прекрасне слово,
Бажане і лагідне завжди,
Зігріває мама все довкола
В променях любові й доброти.
Тож вклонюся низько тобі, мамо,
За життя, яке ти нам дала.
Сонця і любові ти стежками
Нас за руки людяно вела.
Ти любов'ю стежку вистеляла
Нам до Бога (брала ж де снаги?!),
Ти завжди казала: «Будь ласкава
І до друзів, і до ворогів».
Господу-Творцю кажу спасибі,
Що мені таку святу дав матір,
І Його, і Маму у молитвах
Тепер буду завше прославляти.
Й перед матір'ю я стану на коліна:
«Ти пробач за сльози й за образи,
Сивину й за те, що твою святість
Осягнула, мамо, не відразу.
Кожен крок звіряти тепер буду
Я з тобою, мамо моя рідна,
І нехай мій кожний добрий вчинок
В твоїм серці пролісками квітне».

Цнотливість входить у моду: міф чи реальність?

Сокровенне

Таке твердження якимось почула по телевізору й вирішила перевірити його, провівши анонімне опитування в учнівському середовищі. Звичайно, не кожен виявляв бажання поділитися глибоко інтимними речами. Проте, якщо ці речі стають явищем, що призводять до хвороб, бід і навіть смертей, то це вже не інтимна справа, а суспільна проблема.

«Мода» на ранні статеві стосунки прийшла до нас із-за кордону. І як би це не називали (рознуста чи науковими термінами), результат отримуємо один: гінекологічні, венеричні хвороби, безпліддя...

Все, як кажуть, у свій час. Якщо юний організм не готовий до дорослого життя, то не треба чинити над ним насилля. Та чи всі такої думки? Чи й справді ми починаємо задумуватись над моральністю інтимних стосунків і над такою споконвічною цінністю, як цнотливість?

Половина з опитаних 15-17-річних дівчат уже мали статеві відносини. Ще якихось 15-20 років тому про таке годі було й думати. У чому ж причина? Швидке дорослішання чи втрата моральних цінностей? Чому навіть деякі батьки не перешкоджають своїм дітям задовольняти їхні сексуальні інтереси, вважаючи це нормальним явищем?

Сьогодні серед молоді вже не популярні тривалі й трепетні залицяння. «Зустрічі» хлопця й дівчини найчастіше зводяться до одного... Часто ініціатором таких стосунків стає хлопець, який вважає необхідним для себе набути досвіду. Але нерідко й сама дівчина провокує хлопця до близькості.

Опитані дівчата пояснюють своє бажання палким і нестримним коханням. Разом з тим, більшість таких «закоханих» дівчат на момент нашої розмови вже розійшлася зі своїм «першим», як два береги. Біда в тому, що не всі вміють розрізнити кохання від легкої закоханості або ж від статевого потягу. Часто за цією завісою дівчата не бачать істинного обличчя свого обранця й готові задля нього на все. Іноді проскакує думка: «Може, я ще не готова? Може, не варто?», але страх втратити «коханого» перемагає. Та дуже швидко завіса разом з лжекоханням зникає – й залишається інша думка, що постійно переслідує дівчину: «Якби можна було повернути час назад, то ніколи такої дурниці не вчинила б».

Буває, що до «цього» підштовхує дівчину алкоголь, який «допомагає» їй показати себе старшою й похвалитися подругам «досвідом», аби виглядати рівноцінною їм. І лише окремим справді щастить: перше кохання залишається єдиним, а інтимні стосунки змінюють почуття.

Друга половина опитаних дівчат – це ті, які або ще чекають кохання, або вважають, що не готові до близьких стосунків, або ж не мали такої нагоди, або ж усвідомлено бережуть свою честь для одного-єдиного.

Серед юнаків питання ранніх статевих відносин теж актуальне. Багато з них не бажать «бути невдахами», а тому намагаються якомога швидше набути необхідного досвіду, щоб виглядати «крутими» в очах дівчат та у своєму «чоловічому колі». Лише окремі зізнаються, що їх насправді цікавить кохання, а не «тупий секс».

Важко розтлумачити кожну відповідь, адже скільки людей – стільки й думок. Але більшість опитаних не вірять у платонічне кохання й не думає, що цнотливість ввійшла в «моду». А ось ранні статеві стосунки й небажана вагітність, на жаль, сприймаються як звичне явище. І тільки оці «гіркі уроки» викликають думки про те, як усе-таки важливо для здоров'я фізичного й морального зберігати свою цноту до того часу, поки не прийде усвідомлення своїх дій.

Тож можна зробити висновки, що над питанням, винесеним у заголовок, молодь починає задумуватися, але вже після того, як ковтне гіркоти. Можливо, треба частіше піднімати такі сокровенні питання, аби попередити те, про що потім будемо шкодувати?

Ольга Оріщина,
наш кореспондент

Навіщо знущатися над собою _____ і своїм потомством?!

У першому номері нашої газети пропонувалось читачам познайомитися з результатами пробного анкетування 23 учнів I курсу з проблеми ставлення до шкідливих звичок. Вражаючі результати цього анкетування нашою думкою, що вони могли бути не зовсім об'єктивними, оскільки мало респондентів узяли в ньому участь. Тому Комітет захисту здоров'я учнів УПР вирішив провести опитування за даною анкетною більшою кількістю учнів. Респондентами на цей раз стали 56 учениць I та II курсів і 118 учнів (юнаків) I та II курсів. Як не прикро констатувати, але невтішні результати пробного опитування підтвердилися.

Проаналізуємо анкети дівчат. На питання «Коли вперше спробувала цигарку?» більшість відповіла, що це трапилося в середніх класах. З 56 опитаних дівчат 20 пробували палити, але тепер не курять, 21 – взагалі не пробували цигарку. Отже, виходить, що 15 дівчат «насолоджуються» все-таки цим поганим зіллям, псуючи своє здоров'я і здоров'я майбутніх дітей. Аналогічне питання про вживання спиртних напоїв дало дещо прикріший результат. Не пробували спиртне лише 9 дівчат, 17 – пробували, проте не вживають, а 30 (з 56) залюбки попивають, не думаючи, якому потомству дадуть згодом життя.

Відрадно, що 55 дівчат не пробували наркотики. Але й за ту одну, котра випробувала на собі цю «бідну», боляче. Чим їй ті спроби відгукнуться? 10 дівчат, котрі мають наркозалежних друзів чи знайомих, напевне, бачать результати впливу наркотиків на юний організм, а тому не ризикують долучатися до цієї жахливої звички.

Щодо юнаків, то вони приходять до нашого училища вже добре сформованими курцями, хоча це зовсім не значить, що при великому бажанні не можна позбутися цієї звички, яка є причиною важких хвороб і передчасних смертей. Яким чином вийшло так, що 11 юнаків із 118 опитаних ще в дошкільному віці випробували смак цигарки, важко сказати. Найперше, що напрошується, – недогляд або ж приклад батьків. Половині опитаних дала «путівку» в куріння школа, а 23 учні пізнали смак цигарки в училищі. Добре, що хоч 24 учні, спробувавши цигарку, відмовились від неї. І тільки 4 із 118 не ковтали бридкий дим і не розуміють, навіщо це іншим.

Зі спиртним ситуація в опитаних юнаків приблизно така ж, як із палінням. Тільки тих, що пробували спиртне, але на даний час не вживають, удвічі менше – 12. І лише четверо не вживали й не вживають ніяких алкогольних напоїв.

Більшість юнаків (101) погоджується з тим, що вживання наркотиків є смертельно небезпечним. Однак, як не прикро, 12 усе-таки знають, що таке наркотик з власного «досвіду», 25 мають друзів, що причащаються цим смертоносним зіллям, а 13 відмовились відповідати на питання про наркотики, не дивлячись на анонімність анкети. Картина не з пріємних. І ще більш непріємним є те, що 2 юнаки вважають вживання наркотиків необхідним, 1 – модним, 2 – корисним, 4 – класним. (Вражає, що шість із цих 9 респондентів – ті, хто не вживає наркотики. Звідки ж такі висновки?).

Дане обширне анкетування ще раз підтвердило результати пробного з питання про здоровий спосіб життя. Ви самі бачите, що із 174 опитаних юнаків та дівчат лише 29 не мають на даний момент шкідливих звичок. І лише вони можуть стверджувати, що ведуть здоровий спосіб життя, тоді як вважають себе такими 80 учнів-респондентів. Це ще раз підтверджує нерозуміння нашими учнями поняття здорового способу життя. А якщо сюди додати ще здорове харчування, то важко уявити, яка буде картина.

Отже, залишається побажати всім задуматися над наведеними результатами анкетування й відмовитися від усього, що заважає нам бути здоровими і щасливими, достойними продовжувачами свого роду.

М. Нікітішена,
голова комітету захисту здоров'я учнів,
наш кореспондент

Анкета
«Моє ставлення до шкідливих звичок»
(Анонімна.
56 респондентів жіночої статі,
118 – чоловічої)

Варто знати!

Кожний курець має малий шанс народити здорову дитину. Любителю цигарок ризикують мати хворих дітей зі слабкими нирками, серцем, печінкою...

Якщо, крім цигарок вживати раз у тиждень пляшку пива чи 100 г іншого алкогольного напою, то шанс народити здорову дитину зменшується в 90 разів!

Якщо ж тобі посміхнеться доля – народиться здорова дитина – на жаль, немає й 1% гарантії, що твої внуки, правнуки будуть здоровими.

Природа розпорядилася так, що алкоголь, нікотин на генетичному рівні руйнують у наступних поколіннях чоловічі сперматозоїди, жіночі яйцеклітини.

Правда, до чоловіків, які курять, доля виявилась більш лагідною, ніж до жінок, які захоплюються цигаркою. Із сімені чоловіка, котрий курить, може народитися здорова дитина, якщо перед заплідненням він не куритиме й не вживатиме алкоголь протягом трьох місяців. Чоловіче сім'я здатне оновлюватися, а ось жіночі яйцеклітини формуються від народження і не мають здатності до змін.

Наші предки знали про це: хлопці до 21 року взагалі не курили й не куштували спиртного. Дівчат, які заглядали в чарку, за дружин не брали.

Отож, дбайте про власне здоров'я й благополуччя своїх нащадків!

«25- плюс». №5. Лютий 2009 р.

Альтернатива шкідливим звичкам Набирайся розуму з пелюшок!

«Підлітково-пошуковий» період

Полюбляю спілкуватися з людьми різного віку. Адже кожна людина – неповторна особистість. Іноді дивуюся думкам, які чую від інших, дивуюся: як, чому і за яких обставин можуть виникати в людській голові ці думки.

Спілкуючись з однолітками, помітила, що в лексиконі підлітків часто вживаним є слово «депресія» (*жаргонне* – «депресняк»). Що ж це за бацила така? І чому роз'їдає молодіжне середовище? Зазираю до тлумачного словника. Я вражена! Виявляється є дев'ять видів депресій: ажитована, аналітична, ендогенна, загальмована, загальна, монополярна, невротична, психотична та реактивна. Яка ж із них притаманна сучасній молоді? Детально вивчивши ознаки кожної, роблю висновок, що найбільш розповсюдженим видом є загальна депресія, що характеризується погіршенням настрою, хворобливим станом приголомшеності, пригніченості, смутку. Гадаю, кожному знайомий такий стан. Але чи справді це депресія, на яку так посилаються в підлітковому світі?

Зазвичай, більшість із нас переживає подібний стан у період так званого перехідного віку, коли не хочеться ні вчитися, ні веселитися, не хочеться виконувати навіть побутові та життєво необхідні дії. Справа в тому, що наше «переселення» з дитячого в дорослий світ починається з розчарувань. Дорослий світ, що здавався нам таким чудовим (хотілося якнайшвидше потрапити до нього), раптом розкривається перед нами зовсім іншим, не таким уже й привабливим боком. Ми «зачиняємось» у собі й починаємо блукати своїми думками в пошуках чогось, не з'ясованого до цих пір, не зрозумілого, чогось абстрактного, але такого, без чого неможливо жити з такою легкістю, як раніше. Ми шукаємо істину: хто я, для чого живу в цьому світі, в чому сенс життя взагалі, що в ньому добре, а що зле...

Кожен іде своєю дорогою в пошуках істини. Одні знаходять її, інші залишають цю затію, вважаючи такі пошуки марними. Я ж роблю висновки, що цей стан не можна назвати депресією. Людина намагається знайти себе і своє місце в житті. Вона переживає, я б сказала, «підлітково-пошуковий» період.

Якось, зустрівшись зі своїм знайомим, ми згадували наші думки, відчуття саме в цей перший період пошуків. На які питання ми шукали відповіді, чи все вияснили для себе? Як змінюються з часом відповіді та погляди на одне і те ж питання?

Навколо одного такого запитання у нас виникла суперечка. Знайомий стверджував, що всі люди однакові, тільки в дрібницях відмінні (обґрунтовував цю думку тим, що в екстремальних ситуаціях люди діють однаково – за інстинктами). Я ж наполягала, що всі люди – різні, що подібні лише в деталях. А діють інстинктивно лише тоді, коли «вимикається» свідомість». Варто свідомості запрацювати, як людина буде діяти вже «не за схемою». Щоб довести наші полярні точки зору, ми провели соціологічне опитування. Більшість опитаних підтримали мою точку зору...

Навколо нас вирує безліч запитань, на які ми не завжди спроможні дати відповідь. Але це не привід впадати у відчай, «замикатись» у своїй шкаралупі, кивати на «депресію». Більше спілкуйтесь – і ви знайдете не тільки відповіді на свої запитання, а й шляхи, що ведуть до істини. Хто шукає, той знаходить.

Все відносно...

**Катерина Орлова,
третьокурсниця**

Історія одного кохання

Розкажу історію знайомої дівчини. Може, не таку нову, але повчальну. Історія закінчилась благополучно, та могло бути...

На той час Аня навчалась у 9 класі. Проживала в цілком благополучній сім'ї, отримувала любов батьків. Гарно навчалася, завойовувала перші місця в олімпіадах, її хвалили вчителі. Все було чудово до тих пір, поки їй не сподобався хлопець, удвічі старший за неї. Вчителі, батьки говорили в один голос, що Аню наче підмінили. Вона почала пропускати уроки. Висиджувала в барі з тим хлопцем, їздила до нього додому, познайомилася з його батьками, зустрічалася з його друзями. Всі дружно попереджали Аню, що обранець не вартий її, що він має багато шкідливих звичок, не серйозний у стосунках, часто використовує дівчат. Але все було марно. Аня безперестанку говорила, що це її справжнє перше кохання, і відмовляють її всі через заздрощі. Якось хлопець запросив Аню поїхати відпочивати в інше місто на 3 тижні (під час навчального року) за її рахунок. Аня відразу ж погодилася, залишалось тільки знайти грошей і відпроситися в батьків. Звісно ж, батьки навідріз відмовили їй як у першому, так і в другому. У благополучній сім'ї розпочалися сварки, скандали, а то й істерики. Аня рішилася на втечу та ще й прихопила батьківські гроші, бо готова була піти за коханим на край світу. Зустрілися на залізничному вокзалі. Аня щаслива купує квитки – й поїзд везе їх з міста. В чужому місті, прямо на пероні, її коханий під приводом «замовити місця в турагентстві» забирає в дівчини всі гроші й безслідно зникає. Довго чекала Аня на вказаному місці, там на вокзалі й заночувала, все ще сподіваючись дочекатися коханого. Коли зрозуміла, що хлопець її обдурив, то наче завеса впала з її очей, де й пропала закоханість. З допомогою добрих людей їй вдалося повернутися додому, де її чекали, вбиті горем батьки, добрі друзі, стурбовані вчителі. Аня чистосердечно просила у всіх прощення. Почала надолужувати запущене навчання, намагалася всіма силами відновити довіру батьків.

Закінчила школу на відмінно, вступила до училища, де гарно навчається. В сім'ї знову лад. Аня, переживши розчарування, невдалий вибір, каже, що це стало їй наукою на все життя. Може, й справді людина вчиться на своїх помилках. Але добре, коли все добре закінчується. Ані пощастило: вона повернула собі добре ставлення рідних і друзів, зберегла надію на те, що справжнє кохання існує і чекає її попереду.

**Ольга Оріщина,
наш кореспондент**

Світлана Гусейнова,
чергова гуртожитку

Для тебе

З тобою я, як та царівна,
В кохання пристраснім полоні.
Для тебе я така ж чарівна,
Як квітів пелюстки в долонях.
Надію пещу та голублю,
Твої поглажуючи скроні.
Я твої очі палко люблю,
Що від біди мене боронять.
А твої плечі – як загата,
Мене від прикроснів ховають.
Будь чоловіком, другом, братом,
А у коханні – тільки раєм.
Будь сонцем і небес блакиттю,
Що відкривається для мене.
Цілющим будь мені повітрям
Й заповни душу, мов легені.
З тобою я – як та царівна...

Свеча

Таєт свеча, таєт свеча.
Видно її в лунних лучах.
С плеч її хрупких капаєт воск,
Стынет слезами в отблесках звезд.
Слезы твои так горячи –
Ты не одна в темной ночи.
Кто-то свечу где-то зажжет,
С ней одиноко ночь проведет.
Ты не костер из трескучих ветвей,
Что собирает много друзей.
Ты же – душою горишь над столом
И для двоих станешь тайны огнем.
Твой ореол – отраженье луны,
Лики святых освещаешь из тьмы.
Ты – словно древность, дыханье веков,
Магия мыслей и магия слов.

Раїса Попюк,
мати дружок Андрія Попюка

Крізь призму віри

У кожного є темне «я»:
Когось образив чи кохав без права,
Занапастив своє ім'я
І лівий берег замінив на правий.
Хтось вбив людину. Чуєте, Людину?
Або дитя в утробі покарав,
Чи засудив на каторгу невинних,
Чи доброту щоденно не стяжав...
Страшний мій світе, не збави,
Здригаєшся, а цей тягар несеш!
Іскра пекельного вогню
От-от займеться, вже сягає меж!
Та скаже світ: «Я ще терплю!»
І хай вершаться різні долі.
Горить лампада. І без сну
Ще Божі люди Бога молять...

Повернутись в дитинство ...

Повернутись в дитинство хочу
У замріяну казку давню
Там, де сосни, мов стражі ночі,
Пильнували мої світання
У ромашковий край пахучий,
Де стежина між трави-рути.
Потім лісом зелено-дрімучим
Та дивом-озерця гайнути.
А вже там відчинити душу,
Бо усе так гарно і просто.
Кристалеву змінити мушлю
На лілеями всіяний острів.
Повернутись в дитинство хочу
Побувати, нехай востанне,
Там, де сосни, мов стражі ночі,
Пильнували мої світання.

Станіслав Кравчук
керівник музичних гуртків

Хмельницькі зорі

Слова і музика С.Кравчука

У світанкових росах ми блукали,
В дитинство поринали і не раз.
На зорі вечорові задивлялись
І чекали, що впаде одна на нас.

Приспів:

Хмельницькі зорі загадково сині
Все небо разом з ними зацвіло.
І зорепадом квітне Україна
А разом з нею щастя і добро.

Літа минають, пропливають роки,
А ми в душі ще й досі молоді.
І як течуть із гір стрімкі потоки,
Так й наші думи з ними по воді.

Програи

Поділля розквітає зорепадом
Загадані бажання роздає.
Хмельницькі зорі розквітають садом
Даруючи усім тепло своє.

Приспів

Валерій Пузік,
випускник училища 2007 року

Н І Ч

На річку опускався сивий туман. Я йшов берегом до містка, аби поглянути востаннє на рідні плавні. Я йшов, щоб збагнути усе: свій біль, страх, слези...почуття. А раптом усе не так, як здавалося мені колись...

Уже осінь. Жовтіє листя на деревах. Вітер колише вербовими вітьми, що тихо провадять свою таємну розмову.

На мить зупиняюсь, відчуваючи, як серце хоче вирватися з моїх грудей на волю... вирватися з клітки. Воно калатає, мов божевільне – йому хочеться свободи, якої...нема. Так і залишається у клітці.

- Що тепер? – запитує вітер. Він хоче почути відповідь. Я ж – мовчу. Босими ногами відчуваю краплі роси на стеблинах трав. Помалу йду. А далі?

...Все раптом міняється. Звідусюди чую шепіт: «Зроби щось...». Вербове листя шелестить усе гучніше, утворюючи Твій голос, який то раптом зринає звідкись, а то зникає.

Мені ж хочеться почути той голос ще і ще... Та вже пізно.

Бачу, як диск місяця відзеркалюється у тремтячих хвилях сонної Ікви... Ще мить! Одна-єдина мить – і все зміниться...

Світає. Знову настає день. Та я не хочу його, бо це означає, що знову ховатимуся від самого себе... Ховатимусь від свого болю і страху. А я не хочу цього.

Сонце все вище і вище маячить над горизонтом. Ніч кудись зникає. Та залишаюсь я. Залишаюсь, щоб пережити все знову...

Редактор:

Ольга Оріщина

Редакційна колегія: Дар'я Ацегейда,
Галина Брошневська, Марина Нікітішена,
Вероніка Гришук, Мирослава Присяжна

Дизайн обкладинок:

Галина Глуховська

Вище професійне училище №25

Редактор-консультант:

Тетяна Боднарчук

Консультант

з питань інформації:

Людмила Романова

Відповідальний за випуск:

Анатолій Радченко